

Székely Ignácék Teraszán

A kép 1933-ban készült Nagyváradon az egyik anyai nagybátyám, Székely Ignácék házának teraszán. Jobbról az első Székely Ignácné (Johanna), anyám sógornője. Anyám testvére, Mittelmann Ignác valamikor az 1920-as években magyarosította Székelyre a nevét. Nagyváradon a Félixfürdő főmérnöke volt. Amikor a tanítóképzőbe jártam, nyaranként néhány hétig mindig náluk nyaraltam. Johanna és Ignác házasságából született Éva, akit szüleivel és pár hetes kisgyerekeivel együtt Auschwitzba vittek, és ott is halt meg. Jobbról a második Mittelmann Matild, anyám húga, aki hozzáment egy máramarosszigeti boltoshoz, akinek a nevét nem tudom. Onnan hurcolták el mindkettejüket 1944-ben Auschwitzba. Jobbról a harmadik: anyám (Freikind Béláné), mögöttem állok én [Forgács (Frekind) Tibor]. Anyám szintén Auschwitzban végezte. Jobbról a negyedik anyám másik húga, Mittelmann Szeréna. Szeréna hozzáment a temesvári Klein Nándor bútorkereskedőhöz, született egy lányuk, Éva. Őket nem hurcolták el, mert amikor Temesvárt visszacsatolták, ők már nem voltak ott [A második bécsi döntés hatálya Észak-Erdélyre és a Székelyföldre terjedt ki. Temesvár nem került vissza Magyarországhoz. -- A szerk.]. Valahol Romániában bujkáltak, és Romániából nagyon kevés zsidót vittek el [lásd: zsidótörvények Romániában; zsidók Észak- és Dél-Erdélyben]. A háború után visszatértek Temesvárra, aztán 1947-ben vagy 1948-ban kimentek Izraelbe. Ott Klein Nándor már nem volt önálló, hanem alkalmazott. Ott haltak meg. 1966-ban voltam Izraelben. A nagynéném, Szeréna és az unokatestvérem [Bauer Magda] hívtak meg, és náluk voltam négy hétig. Voltam Jeruzsálemben, Tel-Avivban és Eilatban. Akkor már lehetett látogató útlevelet kérni. Egyedül mentem, a feleségem nem jött, és azóta többet nem voltam. A kép bal szélén pedig az 1913-ban született nővérem, Magda, aki négy polgárit végzett, és utána gépíró volt Nagyváradon, Dr. Maár Gyula ügyvédi irodájában. Közben, nem tudom, hányban, férjhez ment Fuchs Jenő kereskedelmi utazóhoz, aki textilben utazott. Gyerekük nem volt, Magdát 1944-ben elhurcolták. A férje túlélte a háborút, és Romániában maradt, de nem találkoztam vele. Nem tudok róla semmit. Különben is életemben kétszer vagy háromszor találkoztam vele, mert hát ők Nagyváradon voltak, mi pedig Budapesten, aztán közben volt a munkaszolgálat. Pedig Magdával nagyon szerettük egymást, de hát sajnos elszakadtunk

egymástól.